

PYHITYKSEN TIE

Pekka Ervastian esitelmä 22.2.1931

Pyhityksen tiellä, jota, kuten muistamme, kristillisessä uskonto-opissa myös nimitetään armon eli autuuden järjestykseksi, erotetaan dogmatiikan mukaan viisi eri jaksoa tai sanoisimmeko niitä askeleiksi. Me muistamme uskonto-opistamme, että nämä viisi jaksoa eli askelta ovat: ensimmäinen on kutsumus, toinen on mielenmuutos eli kääntymys eli herääminen, kolmas on vanhurskauttaminen, neljäs on uudestaan syntyminen ja viides on kirkastus. Nämä viisi askelta erotetaan siis pyhityksen tiellä kristillisenkin uskonto-opin mukaan ja tuleva uskonpuhdistus on varmasti ottava tämän asian erikoisesti puheenalaiseksi, koska kuten jo viimein huomautimme, on liian tavallinen ja yleinenkin käsitys kristikunnassa, että uskon elämässä ei ole mitään erilaisia jaksoja tai askeleita, eikä käsitetä, että uskon elämä on tie, jolla kuljetaan eteenpäin ja jota kulkiessa siis tulee sivuuttaneeksi erilaisia pylväitä, tiepylväitä, aivan kuin penikulmapylväitä, jotka osoittavat, mistä taas on jo ehditty kulkea.

Tätä ei ole otettu huomioon meidän nykyisessä kristikunnassamme, sillä tässähän vain ajatellaan, että usko on uskoa ja siinä kylliksi; usko on sitä mitä se on, jos kerran on uskon omaksunut, silloin ei ole mitään sen ihmeellisempää. Ihminen on pelastunut. Kyllä joskus puhutaan siitä, että kun ihminen on uskovaiseksi tullut, kun hän on oikein omaksunut uskon, kristinuskon, silloin hän myöskin elää paremmin ja siveellisemmin kuin ennen. Se lankeaa kuin itsestään, että hänen uskonsa vaatii häneltä hieman jalompaa elämää, itsekieltävämpää elämää, mutta ei sillä elämällä ole itsessään mitään ansiota. Se ei merkitse mitään. Se kyllä seuraa ikäänkuin uskosta itsestään, mutta se on itsessään aivan ansaitsematonta, se on Jumalan armoa. Jos ken sitten uskossaan on hieman parempi, osoittautuu hieman paremmaksi

kuin toinen, niin se on aivan kuin Jumalan armosta. Ei siinä ole mitään ihmeellistä. Ei ihminen saa pyrkiä. Jos ihminen alkaisi itse pyrkiä, niin hänessä heräisi hyvin pian itserakkautta, ylpeyttä ja omahyväisyyttä. Ja sehän on pahin vika, sillä ihmisen täytyy olla nöyrä kuin mato. Ihmisen täytyy tunnustaa, että Jumalan armo vain pelastaa ikuisesta kadotuksesta.

Sittenhän on tietysti lahkoja täällä protestanttisessa maailmassa, joissa vähän yritetään, joissa vähän yritetään siveellisempää elämää. Niinpä muistan hyvin, kun nuoruudessani joskus keskustelin Pohjanmaalla körttiläisten kanssa, kuinka he olivat erinomaisen erikoisia ihmisiä, hyvin vaativaisia juuri elämänsuhteen, maallisen vaelluksen suhteen. Mutta minä silloin nuorena, vaikkakin tunsin ihailevani sitä siveellistä ponnistusta ja vaatimusta itsensä suhteen, mitä olin heissä huomaavinani, niin samalla kuitenkin minun täytyi sanoa itselleni, että nämä vaatimukset suuressa määrin tähtäsivät jonkunlaiseen erittäin ahdasmieliseen elämään. Heidän täytyi kieltäytyä kaikenlaisista luonnollisista asioista, etenkin he lausivat paljon paheksumista kaiken taiteen ja kirjallisuuden suhteen. Ei mitään turhanpäiväisiä kirjoja saanut lukea, ei ollenkaan sitä, mitä nimitetään kirjallisuudeksi maailmassa. Täytyi ainoastaan lukea postilloja ja sitten raamattua. Sitten ihmisen piti kulkea erittäin yksinkertaisesti puettuna, aivan määrätyn kuosin mukaan. Tuo kaikki vaikutti minuun noin poistyyntävästi, etten osannut ihailla sitä puolta, vaikka muuten minusta heillä oli sieluelämää, he ajattelivat ja he ponnistivat ja heidän asenteensa elämän suhteen oli vakava.

Jotakin kaivataan täällä protestanttisessa maailmassa, jotakin vakavampaa. Muutamien ihmisten mielestä uskonto ei kyllin inspiroinut ja innostuttanut ihmisiä. Ja sentähden onkin toivoa, että uusi uskonpuhdistus tulee ja muuttaa monia asioita, muuttaa ennenkaikkeaa kaikenlaisia oppeja ja opinkappaleita, on toivoa, että on ihmisiä aivan kristikunnan keskellä, ihmisiä semmoisia, joista ei sitä nyt tällä hetkellä osaisi uskoa, mutta kuitenkin on

toivottavaa, että on ihmisiä, jotka voivat ottaa uuden uskonpuhdistuksen vastaan, koska he voivat sielussaan tuntea, että se tähtää siihen, mihin hekin tuntevat kaipaavansa.

Kun nyt tahdomme vähän tarkastaa tätä pyhityksen tietä, eli tätä armon järjestystä yksityisen kristityn elämässä, niin tahdomme tietysti ottaa nämä eri askeleet yksitellen ja tahdon tietysti mikäli mahdollista esittää ja tulkita näitä askeleita tuon tulevan uskonpuhdistuksen kannalta.

Kun nyt ensimmäistä askelta nimitetään kutsumukseksi, niin sillä dogmatiikan mukaan aivan oikein ymmärretään, että Jumala kutsuu jokaista ihmistä. Jumala kutsuu kaikissa elämän tilanteissa ja suhteissa, kaikissa elämän tapahtumissa, näkyväisessä olemassaolossa ihmistä. Tietysti dogmatiikalla on omat käsitteensä Jumalasta ja koko tästä asiasta, mutta kun emme ollenkaan rajoitu katselemaan asioita samalla tavalla kuin uskonto-oppi, vaan kun katselemme asioita todellisuuden kannalta, siltä kannalta, miltä ne itse asiassa tapahtuvat ja miltä ne myöskin selvästi näyttävät ihmisen silmissä silloin, kun hän perehtyy asiaan ja kun hänellä on niistä tietoa, silloin me tietysti sanomme, että tämä kutsumus, eli tämä Jumalan palvelus on itse elämän sisällä oleva laki, se on juuri se ihmeellinen laki, josta jo puhuimme täällä kerran, jota on nimitetty myös Jumalan armoksi. Se on se ihmeellinen onnen eli autuuden laki, joka elämässä vallitsee ja jonka jokainen ihminen tuntee sisässään, josta jokainen ihminen on siinä määrin tietoinen, että hän tahtoo onnea ja harmoniaa. Ei hän tahtoisi olla turhanpäiväinen, liikaa elämässä. Jokainen ihminen, jos hän vähän tutkii itseään, tuntee, että hän tahtoisi olla hyvä elämässä. Hän tahtoisi, että hänellä olisi tehtäviä ja velvollisuuksia ja että hän osaisi niitä oikein täyttää. Sillä tavalla ihminen tuntee sisässään. Mutta tuo sisäinen ääni ei oikein kuulu. Mutta joka tapauksessa ihminen sittenkin, kun hän tahtoo, että hän olisi onnellinen, niin kyllä hänen omatuntonsa vähän moittii, jos hän sanoisi, että hänen onnensa olisi toisten onnettomuudessa ja silloin hänen omatun-

tonsa kyllä sanoo, että hän on häijy. Ihminen tuomitsee silloin itsensä omassa sisässään. Jokainen ihminen, jokainen terve ja raitis ihminen, joka tahtois olla onnellinen, hän ei tahdo sitä olla toisen ihmisen kustannuksella, vaan hän tahtois, että elämä olisi sellainen, että hän voisi olla onnellinen, voisi tehdä toisia onnellisiksi, hänkin voisi olla pahaa tekemättä ja syntiä tekemättä, hänkin voisi tehdä hyvää elämässä.

Tällä tavalla jokainen sisimmässään tuntee, jos hän vain osaa tutkia itseään. Ja sentähden meidän ei tarvitse liittää tuohon kutsumukseen, Jumalan kutsumukseen mitään erityistä käsitystä Jumalasta. Se on itse elämä, se on elämän laki ja meidän ei tarvitse ollenkaan riidellä siitä, että Jumalan täytyy olla kolmiyh-teinen persoona, joka kutsuu. Tuo on ainoastaan teologinen käsite. Se on teologinen harha. Elämässä on tuo laki, elämän henki, joka vaikuttaa kaikissa ihmisissä.

Me kun määrittelemme tuota kutsumusta, määrittelemme sitä tarkemmin, niin me emme voi pysähtyä siihen kohtaan, että sanomme, että Jumalan kutsumus on tuossa onnen tavoittelussa. Ei ollenkaan. Tietysti siinä on paljon syvempi sisältö, niinkuin uskon opissakin sanotaan. Siinä on semmoinen toisenlainen sisältö, joka ei ainoastaan kutsu ihmisiä luonnollisella tavalla onneen, vaan joka vielä sen lisäksi aivan kuin kuiskaa ihmisille: Sinä et voi olla onnellinen, jos toiset kärsivät. Sinä et voi olla onnellinen, jos tuotat kärsimystä. Sinun täytyy niin selvästi tietää ja tuntea, että sinun onnesi perustuu toistenkin onneen. Sinun onnesi, mikäli se on oikeata, pysyvää ja jumalallista, on sama kuin iankaikkinen elämä, ikuinen harmonia ja autuus ja se on taas siinä, sen ihminen voi myöskin kuiskeena kuulla omassa sisässään, se on siinä, että ihminen rakastaa toisia ja kantaa niitä kuin käsillään, että ihminen kantaa maailmaa kuin käsillään, maailman kärsimyksiä harteillaan ja että ihminen tekee työtä maailman onnen puolesta, ihmiskunnan onnen ja kehityksen puolesta. Siinä työssä, joka itsessään on ikuista, siinä työssä on

aina todellista rauhaa ja harmoniaa ja autuutta. Näin ihminen voi myöskin selvästi tuntea sisässään.

Mutta tässä kutsumuksessa on vielä paljon muuta. Kun me katselemme sitä totuudenetsijän kannalta, niin me katselemme sitä tietäjän kannalta. Sillä tässä kutsumuksessa on vielä paljon muuta. Se sanoo selvästi ihmiselle, millä tavalla hänen on päästävä tuohon rauhaan ja onneen, millä tavalla hänen on päästävä siihen, että hän voisi olla hyödyksi maailmassa ja ainakin, että hän voisi rakastaa toisia.

Ääni ihmisen sisässä, nykyaikana selvemmin kuin ennen, sanoo hänelle suoraan: Sinun pitää etsiä totuutta. – Sentähden sangen moni ihminen meidän aikanamme ei ollenkaan huomaa itsessään tuota onnen pyrkimystä ja autuuden tavoittelua; hän huomaa itsessään vain tuon totuuden etsinnän. On kuin hän sielussaan olisi valmistunut siihen, että ei mitään onnea voi olla Jumalan ulkopuolella. Jumala on totuus ja hänen tulee pyrkiä totuuden tietoon. Ainoastaan sillä tavalla, että hän on totuudenetsijä, ainoastaan sillä tavalla hän voi täyttää sisäisen kutsumuksensa. Jumalaa etsitään nyt sillä tavalla, että etsitään totuutta.

Nykyajan ihmisen järki on jo kehittynyt, hänen ajatuksensa ovat niin kehittyneet ja sentähden hänen totuuden etsimisensä on myös aina etsimistä ajatuksissa ja järjellä. Se kuuluu asiaan nykyään. Ihmisen täytyy oppia ajattelemaan, ihmisen täytyy jo tunnustaa itselleen ja tietää selvästi, että jos kohta eläin kuuluu suureen eläinkuntaan, jos kohta hän on korkein ilmaus eläinkunnasta, niin siitä huolimatta hän on paljon enemmän vielä kuin ainoastaan korkein eläin, sillä eläimessä me emme huomaa sitä vapautta, sitä vapaata ajattelua, sitä järjen toimintaa, itsenäistä, yksilöllistä toimintaa. Me emme huomaa eläimessä sitä totuuden etsimistä, sitä kaiken pohtimista, sitä halua probleemeja ratkaista. Me emme huomaa eläimessä semmoista puhekykyä kuin on ihmisellä. Ihminen on ihmeellinen olento. Jos kohta hän tuntee paljon, että hän on eläin ja hänessä on kaikenlaisia eläimellisiä

vaistoja ja ulkonaisesti katsoen hän ei alemman sieluelämän kannalta ole niin paljon eroavainen eläimestä, niin hän kuitenkin huomaa, että ihminen on ihmeellinen olento, juuri tuon puhekykynsä kautta, joka on yhteydessä järjen kanssa. Katsokaamme sitä ihmeellistä seikkaa, että maailmassa puhutaan satoja eri kieliä, että täällä Euroopassa elää pienellä alalla monenlaisia kansakuntia, jotka puhuvat kukin omaa kieltään. Se on ihmeellinen saavutus tuo. Jokainen kieli on omalla tavallaan kaunis. Kuta useampia kieliä me opimme tuntemaan, niin me huomaamme, että niissä kaikissa on oma kauneutensa. On turhaa yllpeillä jostain kielestä, sillä kaikki kansat tuovat sisimpänsä ilmi tuossa kielessä ja se on merkittävä saavutus. Ei ihminen ole sama kuin joku apina, kissa tai koira tai tiikeri. Hän on aivan erilainen. Vaikka hän voi tuntea, että hänellä on kissan, koiran, lehmän tai härän, ominaisuudet, niin sittenkin, kun hän rupeaa tarkemmin ajattelemaan, hän huomaa, että matka on pitkä. Matka on sangen pitkä apinasta ihmiseen, jos kohta voi apinassa huomata älyä ja tunteita. Se, että ihminen tällä planeetalla osaa ilmaista ajatuksiaan, näin kielten välityksellä, se on sanomattoman suurta ihmiselle. Ihmisen erikoisasema on juuri siinä, että hän voi ilmentää totuutta. Hän voi katsoa ylös siihen Jumalaan, jota hän ei näe. Me voimme kotieläimestä havaita, että se katsoo ihmiseen ja voi häntä rakastaa. Me näemme koiran, joka rakastaa isäntäänsä ja emäntäänsä, hän rakastaa uskollisesti ja kauniisti. Mitään liikuttavampaa tuskin voi nähdä kuin eläimen rakkaus. Tuo eläin epäilemättä ajattelee, että tuo isäntä ja emäntä ovat minun Jumalani. Eläin näkee siis Jumalansa edessään. Mutta ihminen on semmoinen olento, että hän seisoo aivan kuin avaruuden edessä ja hän näkee ainoastaan kaikki nämä ympäröivät olennot, jotka ovat hänen tasallaan tai ala- tai yläpuolellaan. Sitten hän katsoo luonnonvoimia ja hän sanoo, että ne ovat lakisiteisiä. Mahtavia ne voimat ovat ja minulla ei ole valtaa niiden yli. Minä en osaa käskää myrskyä vaikenemaan, minä en voi sanoa ukkoselle, että mene pois. Luonnonvoimat ovat

ylivoimaisia, ja ne ovat näkymättömiä sinänsä, niiden työskente-
lyn ainoastaan näkee. Ihminen aavistaa, että täytyy olla joku
henki kaiken takana, jokin, jota hän nimittää Jumalaksi.
Semmoisen täytyy olla jossain piilossa. Ihminen ei näe Juma-
laansa, ja kuitenkin hänen täytyy uskoa Jumalaan ja se nostaa
juuri hänet niin suuresti eläimen yläpuolelle. Ihminen voi siis
uskoa, että on näkymätön johto olemassa.

Ihminen on totuudenetsijä silloin, kun hän kysyy, mikä tämä
näkymätön johto on, mikä tämä Jumala on, mikä tämä elämä on.
Hän tuntee olevansa totuudenetsijä ja hän heittää sielunsa kuin
ulos avaruuteen, näkymättömään pimeyteen ja hänen sielunsa on
täynnä tuota ainoata kysymystä, mikä on tämä Jumala ja mikä on
tämä elämä. Ja silloin ihminen myöskin vaistomaisesti tietää ja
tuntee sisässään, että hänen täytyy kysyä toiselta, sillä onhan hän
kuullut, että on olemassa, jos ei olisi nyt juuri, niin ainakin on
ollut ihmisiä, jotka ovat sanoneet tietävänsä, jotka ovat sanoneet,
että he tuntevat tuon Jumalan ja tietävät totuuden. Totuudenetsijä
saa tämän ajatuksen selvänä eteensä ja hän ymmärtää, että hänen
täytyy ottaa selvää niistä, jotka ovat sanoneet jotain tietävänsä ja
sitten selvää heiltä, mitä he väittävät tietävänsä. Ja totuudenetsi-
jä, joka enemmän ja enemmän varmistuu siinä tiedossaan, että on
ollut niitä ihmisiä, jotka ovat väittäneet tietävänsä, lähtee silloin
luonnon mukaisesti aivan kuin pakosta etsimään totuutta sillä
tavalla, että hän tutkii kaikkia maailman uskontoja, kaikkia
maailman viisaita ihmisiä, kaikkia niitä, jotka ovat sanoneet
tietävänsä. Hän ei voi olla totuudenetsijä muulla tavalla. Hän ei
voi olla totuudenetsijä sillä tavalla, että hän sanoo: Jumala,
ilmoita itsesi minulle. — Sehän on liian rohkeata Jumalan edessä,
jos minä sillä tavalla sanon. Jo ihminen sillä tavalla uskaltaa
tehdä, niin hänellä on pitkä menneisyys takanaan. Mutta jos
hänellä ei ole sitä menneisyyttä takanaan, niin hän tuntee, että
hänen täytyy kulkea sitä tietä, että hän tutkii kaikkia uskontoja,

viisaitten lausuntoja. Hän tutustuu siis kaikkiin maailman uskontoihin.

Tämä kaikki kuuluu kutsumukseen. Tämä kuuluu aivan suorastaan siihen kristillisen pyhityksen tien ensi askeleeseen, jota nimitetään kutsumukseksi. Se on harva ihminen, joka voi tulla Kristuksen luo. Se on harva ihminen, joka voi tulla Kristuksen luo ja joka ei ole ennen sitä tutkinut maailman kaikkia viisaita. Se ihminen, joka tahtoi aivan ilman muuta suoraan tulla Kristuksen luo, sillä ihmisellä täytyy olla suurenmoinen menneisyys takanaan, sillä jos se olisi niin selvä, että tultaisiin Kristuksen luo koska vain ja millä hetkellä tahansa, niin silloin se ei olisi mikään tie, silloin ei olisi kysymyksessä mikään pyhityksen tie. Mutta koska elämä on tie, niin Kristuksen luo tullaan ainoastaan sillä tavalla, että joko nyt, jollei ole sitä ennen tehnyt, jos on sen ennen tehnyt, juuri uskon kautta. Kuka voi Kristusta lähestyä, joka ei ole Buddhan edessä ollut polvillaan. Kuka voi Buddhaa ymmärtää, jos ei ole tutustunut Intian kaikkiin vanhoihin kirjoihin. Kuka voi Krishnaa ymmärtää, joka ei ymmärrä kaikkia muita suuria, joka ei ole kaikkia Persian, Kiinan ja Japanin uskontoja tutkinut. Jos hän ei ole niitä kaikkia tutkinut, niin kuinka hän voi tulla Kristuksen luo. Kristuksen luo voi tulla kyllä, mutta aivan ahtaalla tavalla, eikä niin, että näkisi, että voisi nähdä Kristusta. Mutta kun ihminen on totuudenetsijä, ponnistelut kaikissa toisissa uskonnoissa, koettanut kaikkia ymmärtää, silloin tie hänelle avautuu Kristuksen luo.

Meidän aikanamme Madame Blavatsky, joka toi tähän maailmaan teosofisen liikkeen, hän juuri toi vertailevan uskontotutkimuksen ja tuon itämaalaisen filosofian ja uskontoharrastuksen, joka sitten vie Kristuksen luo, maailman Sielun, Alajan, mystillisen Kristuksen, kosmillisen Kristuksen tai niinkuin Madame Blavatsky sanoo Kristus-prinsiipin luo. Me emme voi tulla Kristuksen luo, jollemme ole kulkeneet hengessämme uudestaan sitä historiaa, jonka me ihmisinä ja ihmiskuntana olemme eläneet. Kristus, se kosmillinen Kristus ilmestyneenä Jeesus

Natsarealaisessa, kosmillinen Kristus on tässä Jeesus Natsarealaisessa niin mullistava, niin suuri, niin uusi, että todella on välttämätöntä ja todella myös kannattaa kulkea hengessään ihmiskunnan läpi voidakseen sitten tulla Kristuksen jalkojen juureen.

Tämä kaikki kuuluu kutsumukseen. Uskonto-opissakin nimenomaan sanotaan, että Jumala kutsuu ihmisiä Kristuksen luo, mutta meidän teologiamme ei ole tiennyt, (alkuaan se kyllä tiedettiin) meidän teologiamme on unohtanut, että Kristuksen luo ei tulla noin vain. Sentähden se Kristus, jonka teologia tarjoo ihmisille, on järjen kannalta jotakin aivan epähistoriallista ja jotakin järjetöntä, epäfilosofista. Se on ainoastaan tunteen maailmassa vastaanotettavissa jossain määrin. Tuo Kristus-käsite itsessään, Jumalan Pojan käsite itsessään on niin ylevä, niin korkea ja on Jeesuksen kautta tullut niin lähelle ihmiskuntaa, että vaikka siitä asiasta puhutaan aivan järjettömiä ja vaikka sitä esitetään aivan epäloogillisella tavalla ja epäfilosofisella tavalla, niin se kuitenkin puhuu tunteelle. Sentähden on tämä kristikunta semmoisessa asemassa, kuin se on. Sentähden on parin tuhannen vuoden aikana ollut kristinusko, vaikka se kristinusko ei ole sitä, mitä Jeesus tahtoi antaa. Mutta kuitenkin on jotain olemassa, koska kirkot ja teologit saivat käsiinsä jotain niin korkeata, että vaikka se esitetään niin hassusti, niin se ei voi olla vaikuttamatta. Sentähden ihmiset täällä länsimailla polvistuvat Kristuksen eteen. He tuntevat sen vaistomaisesti, ja heidän polvensa notkistuvat vavisten.

Kun ihminen totuudenetsijänä on etsinyt, ajatellut ja tutkinut ja tutustunut vanhoihin uskontoihin, kun hän on seisonut aivan kuin Buddhankin edessä ja kuunnellut hänen opetuksiaan, silloin ihminen on valmis ymmärtämään kosmillista Kristusta, joka ilmeni Jeesus Natsarealaisessa. Kosmillinen Kristus ilmeni Jeesus Natsarealaisessa suurenmoisella tavalla, vielä suurenmoisemmalla tavalla kuin entisissä profeteoissa. Kosmillinen Kristus toi Jumalan maanpäälle. Kaikkihan he olivat tuoneet Jumalaa

maan päälle, mutta kosmillinen Kristus toi Jumalan. – Ken minut näkee, näkee Isän. – Näin sanoo Jeesus. Hän oli kyllä tietoinen siitä, että näin selvää ja korkeata esitystä ja sanoisimmeko näytettä Jumalan elämästä, ei ole voinut olla ennen. Hän, Jeesus Natsarealainen, ei tietyksi siitä tuntenut mitään ylpeyttä; semmoisia tunteita ei mahtunut enää korkeaan Mestariin. Ei Buddha olisi mitään semmoista voinut tuntea, mutta Jeesus tiesi kuitenkin suuressa voittamattomassa rakkaudessaan, että nyt Jumala on tullut niin lähelle, nyt on Jumala minun kauttani tullut niin lähelle.

Kun ihminen siis on totuudenetsijänä kärsinyt sieluntuskia ja ponnistellut älyään ja kulkenut ehkä murheissa ja kulkenut aivan noin, että toiset ihmiset ovat katsoneet häntä, että mikä synkkä olento hän onkaan, niin tulee herämys, kääntyminen. Ihminen on elänyt askeettimaisesti, mikään ei maistu hänelle. Hänellä on vain tuo yksi ainoa halu tietää totuus. Kun ihminen on tällöistä tietä kulkenut, kulkenut vuosikausia tai useamman elämän läpi, niin silloin tulee se hetki, jolloin kutsumuksen jälkeen tulee tuo herääminen, tuo kääntymys, tuo mielenmuutos. Silloin on aivan kuin hänessä kaikuisi Jeesuksen sanat: Muuttakaa mielenne, sillä Jumalan valtakunta on lähestynyt. – Silloin nämä sanat alkavat kaikia hänessä itsessään ja hänessä tapahtuu sitten jonakin päivänä ihmeellinen herämys.

Mikä se on tämä herämys? Hän saa nähdä kosmillisen Kristuksen, hän saa nähdä kosmillisen Kristuksen salaisuuden, hän saa nähdä, niinkuin voimme sanoa Paavalin sanoilla, Jumalan Pojan. Samalla tavalla kuin Paavali näki Jumalan Pojan Damaskuksen tiellä. Jeesus oli jo kuollut silloin ja noussut taivaisiin. Paavali näki Jeesuksen Kristuksen Damaskuksen tiellä, mutta se ei ollut ainoastaan tuo persoona Jeesus Natsarealainen. Ei se ole mitään, jos jonkun kummituksen näkee. Ei se ole mitään. Ei se ole mitään heräymystä. Vaikka heräämiseen, ainakin siinä intensiivisessä muodossa, kuin se oli Paavalil-

la ja ainakin sillä tavalla kuin se on jokaisella totuudenetsijällä aikaa myöten, vaikka siihen heräämiseen myöskin kuuluu, että näkee joko Jeesus Natsarealaisen tai hänen enkelinsä tai Mestarin, niin pääpaino ei ole siinä, vaan pääpaino on siinä, että näkee kosmillisen Kristuksen salaisuuden, näkee Jumalan Pojan, näkee Jumalan Pojan salaisuuden. Se se on, joka sokaisi Paavalin Damaskuksen tiellä, se se on, joka teki Stefanuksen kuoleman autuaaksi, kun hänet kivitettiin, kun hän näki, että Jumalan Poika on tämä suuri ihmeellinen elämä koko tämän meidän elämämme takana. Se on se täydellinen, taivaallinen ihminen, joka elää meissä jokaisessa, vaikka me emme ole tietoisia siitä, että sen siemen on laskettu meihin. Mutta heräymyksen hetkellä, jolloin totuudenetsijä näkee tämän kosmillisen Kristuksen, hän näkee, että kosmillinen Kristus on tässä ihmiskunnassa, kaikissa ihmisissä, kaikissa eläimissä, koko luonnossa. Kaikkiialla. Se täyttää koko tämän maapallon ja ihmisissä se odottaa heräymystä. Todellinen heräyminen on samalla sitä, että ihmisyksilö herää näkemään kosmillisen Kristuksen ja samalla sitä, että kosmillinen Kristus herää inhimillisessä yksilössä.

Tämä herääminen tai kääntymys tai mielenmuutos on suurenmoinen psykologinen ja voisimme yhtä hyvin sanoa okkultinen kokemus, suurenmoinen henkinen kokemus ihmisyksilölle. Ei sen suurempaa kokemusta ole, kuin että saa nähdä Jumalan Pojan ja saa nähdä, että Jumalan Poika on minussa. Jumalan Poika on kaikissa, mutta minä näen nyt Jumalan Pojan itsessäni. Hän elää minussa. Kosmillinen Kristus on suuri henki tässä meidän maapallomme elämässä ja meidän aurinkokuntamme elämässä ja koko maailmankaikkeuden elämässä. Sen hän näkee ja tajuaa. Me emme löydä sanoja semmoiselle aistimukselle ja semmoiselle kokemukselle ja näkemiselle, sillä kaikki tuommoiset sanat kuin näkeminen ja kuuleminen ja tunteminen ovat niin köyhiä, ne ovat niin puolinaisia, ne ilmaisevat niin kovin vähäisen siitä aistimuksesta, siitä tiedosta ja tuntemisesta, mistä on kysymys.

Heräämisen jälkeen on ihminen on kristitty. Ei ihminen ennen ole voinut olla kristitty. Hän on ollut totuudenetsijä. Hän on totuudenetsijä. Hän ei ole siis ollut minkäänlaisen uskonnon jäsen, taikka kuinka minä sanoisin. Hän ei pidä olla ahtaassa merkityksessä protestantti, roomalais- tai venäläiskatolilainen, juutalainen, buddhalainen, zoroasterilainen tai hindulainen. Hänen ei pidä olla mitään semmoista missään ahtaassa merkityksessä. Pois se. En minä saa olla mitään semmoista. Pois minusta se. Minä olen totuudenetsijä. En minä tahdo uskonnollisia muotoja; minä tahdon totuutta, elämää ja Jumalaa. Ja nyt kun hän on näitä kaikkia uskontoja tutkinut, ei hän ole röyhkeä, jos hän sanoo: Minä tahdon nähdä sinut, oi Jumala. – Hän on tehnyt niin paljon. Hän on rukoillut, paastonnut, hän on väännellyt tuskissaan; hänen sielunsa on mennyt rikki ja palasiksi siitä tuskasta, kun hän on etsinyt totuutta.

Kun ihminen siis, totuudenetsijä, on osannut sanoa kaikessa nöyryydessä, että nyt minun täytyy nähdä sinut Jumala, silloin hänelle tulee tuo herämys, tuo kääntymys, tuo mielenmuutos ja hän saa nähdä Jumalan, hän saa nähdä kosmillisen Kristuksen, Jumalan täydellisyysajatuksen ihmisestä, kosmillisen ohjelman, olemassaolon plaanin, olemassaolon suunnitelman ja hän saa nähdä, että tämä on elävää. Kosmillinen Kristus ei ole mikään semmoinen ajatusmuoto tai semmoinen suunnitelma, niinkuin me voimme laatia suunnitelmia jonkun työn suhteen. Kosmillinen Kristus on elävää todellisuutta. Kun ihminen saa tämän nähdä, niin hän tulee kristityksi. Minä en suinkaan tarkoita, että hänen pitäisi välttämättä nimittää itseään kristityksi. Se on tietysti hyvin lähellä täällä länsimailla. Täällä se on luonnollista ja läheistä, mutta ei meidän pidä ajatella, että joku juutalainen tai muu olisi suljettu pois kosmisesta Kristuksesta. Joku juutalainen tai buddhalainen tai hindulainen voi olla hyvin välinpitämätön n.s. kristinuskoa kohtaan. Hän näkee siinä vain lasten lorua. Hindulainen filosofia on niin järkyttävää ja niin suurenmoista.

Eivät hindulaiset välitä siitä, vaikka lähetyssaarnaajamme koettavat käännättää ihmisiä Intiassa kristinuskoon. Itämaalaiset sanovat, että saa täällä itämailla vapaasti julistaa kristinuskoa, sillä ainoastaan ne ihmiset täällä, joilla on aineellisesti huonoa, kuuntelevat täällä. Jokainen hindulainen, joka todella ymmärtää oman uskonsa, ei hän kallista korvaansa tällaisille loruille. Mutta meidän täytyy sanoa, että viime vuosikymmeninä, 20 vuotena, on myöskin tuotu itämaille toista kristinuskoa. Ei ole tuotu mitään uskonoppia. Ei ole tuotu mitään julmia käsityksiä armosta ja kadotuksesta j.n.e., vaan jotkut ovat todella vieneet Kristuksen. – Tutkikaa, kuka Kristus on. Nähkää, että hän on ihmiskunnan siveellisesti korkein olento. Hän nousee yläpuolelle kaikkia toisia. Jos Buddha oli kuinka viisas ja salaperäinen tahansa, ei hänellä ollut sitä ääretöntä voiton riemua, mikä on ylösnousseella Kristuksella. Ei Buddha voinut sillä tavalla auttaa ihmisiä, että hän olisi voinut kutsua heitä Jumalan luo onneen ja autuuteen, vaan hän ainoastaan näytti, kuinka olemassaolo on toivotonta ja kuinka ihmisten on vapauduttava tästä toivottomasta personallisesta, itsekkästä elämästä. Siis aivan totta, mutta se ei sillä tavalla innostuta, se ei sillä tavalla nosta ja auta ihmisiä kuin se julistus, mikä on Jeesus Kristuksella. Elämän pohjasäveleenä on autuus ja hyvyys. Ja hyvyys asuu sinussa. Tule hyväksi.

Se on niin uusi, se on niin yliluonnollisen korkea tämä Jeesus Kristuksen elämänymmärrys ja ilosanoma, evankeliumi, että se voittaa nyt aivan itsestään paljon alaa itämailla. Meidän ei tarvitse millään tavalla kieltää Buddhaa tai muita suuria profeettoja. He vain saavat ikäänkuin korkeamman ihanteen vielä, joka ihanne vain vaikuttaa niin, että he tuntevat sanomatonta rakkautta Buddhaakin kohtaan ja ymmärtävät häntä. Ne ovat jo erikoisia kristityitä, jotka voivat viedä Kristusta itämailla. Ei niitä ole monta. Yksi tai kaksi. Ja se on ainoa, minkä me tarvitsemme, kun me olemme kaikkiin maailman uskontoihin tutustuneet. Me silloin luemme tämän kristinuskon yhdeksi uskonnoksi. Senkin

me olemme perinpohjin tutkineet, jotta me sitten voisimme tulla Kristuksen luo, jotta me sitten voisimme herätä kosmisessa Kristuksessa. Kyllä sen ihmisen täytyy olla ilman pelkoa, ilman arkuutta, ilman mitään omantunnon vaivoja, ilman ahdistusta, ilman huolta, ilman kaikenlaisia persoonallisia, turhia sieluntuskia, sen ihmisen täytyy olla aivan vapaa, joka Kristuksen luo voi tulla. Tai jos hänellä on kaikenlaisia huolia, niin hän huomaa, että ne pyyhitään pois. Jos hänen karmansa on sellainen, että hän saa nähdä kosmisen Kristuksen, niin silloin kaikki hänen huolensa, kaikki hänen murheensa ja surunsa, kaikki hänen huonoutensa loittonevat hänestä. Kun hän herää, niin hänen oma persoonallisuutensa on tuolla semmoinen olento, joka nyt muuttuu.

Tämä herääminen, tämä elävöityminen kosmiseen Kristukseen ei tietysti tule silloin vasta, kun ihminen on täydellinen olento. Hän ei voi tulla täydelliseksi ilman Kristusta. Hän ei voi tulla täydelliseksi. Siis tietysti hän ponnistaa niin paljon kuin mahdollista. Hän on askeetti. Hän kiduttaa itseään. Hän paastoo. Hän rukoilee. Hän tekee kaikkea ja hänen mielestään mitään saavuttamatta. Mutta sitten kaikessa tässä heikkoudessa, mitättömyydessä ja huonoudessa hän herää kosmisen Kristuksen näkemiseen, ja silloin hän myöskin samalla tietää: minä tulen voittamaan koko tuon näkyväisen elämän ja koko tuon näkyväisen persoonallisuuden, jota me nimitämme itseksemme, joka ei ole minun itseni sen enemmän kuin mikään mukaan. Minun täytyy häntä kasvattaa, hänet vapauttaa ja hänet nostaa pois kaikesta turhanpäiväisyydestä, kaikesta synnistä ja kärsimyksestä ja kaikesta epätäydellisyydestä, mutta eihän se olekaan mitään vaikeata. Kristukselle on kaikki mahdollista. Tämän ihminen niin selvästi näkee ja näkee siis oman korkeamman minänsä kannalta, että persoonallisuutemme, joka on hänen ulkopuolellemme, että se on niin tavallaan merkityksetön asia, vaikka se on tullut hänelle annettua tämä persoonallisuus. Hänen oman ovensa edestä hänen on ensin lakaistava. Ei hänen tule mennä toisia

pistämään ja toisia tuomitsemaan. Hänhän on juuri saanut oman personallisuuden, joka hänen toimestaan tulee täydelliseksi. Se hänen on puhdistettava ja samalla kuin hän puhdistaa omaa personallisuuttaan, hän auttaa myös toisia. Se käyttää välistä hyvin hellää ja rakastavaa kieltä, mutta joskus sangen ankaraakin. Se ehkä välistä nuhtelee ja pauhaa, mutta sehän on kaikki tuon korkeamman kannalta, sen nimessä. Ei se ole harhauskoinen, että henkimaailman kanssa kosketukseen pyrkiminen olisi mustaa magiaa. Ainoastaan tapa, millä pyritään henkimaailman yhteyteen, voi olla joko viisasta tai epäviisasta, ja meidän moraalistamme riippuu, onko se valkoista vai mustaa. Jos tahdomme päästä henkimaailman herroiksi, niin että henkivallat palvelevat meitä hankkimalla meille maallista menestystä, silloin se on mustaa, mutta jos se on avuksi niin hyvin niille, jotka ovat näkymättömässä maailmassa kuin näkyväisessä oleville, silloin se ei voi olla muuta kuin valkoista magiaa. Sentähden tämä nekromantiikka on se magian ala, jossa pyritään olemaan yhdessä sekä myös vaikuttamaan henkimaailmaan, vainajiin. Nekromantiikka on siis hyvin tärkeä osa psyurgiasta eli sielullisesta magiasta, ja se on puhdasta ja valkoista ja kaunista silloin, kun ihmisen motiivi on puhdas ja epäitsekäs ja silloin, kun hän ei myöskään käytä mitään väkivaltaisia keinoja. Siihen nekromantiikkaan kuuluu luonnollisesti silloin koko spiritistinen liike, se on siis sielulliseen magiaan kuuluva. Koko spiritistinen liike on vilpítőntä totuuden etsintää, vähän taikauskoista hartautta voi siinä olla mukana, mutta muuten sillä on vilpítőn ja hyväntahtoinen halu päästä vakaumukseen siitä, että n.s. kuolleet ihmiset vielä elävät. Ja spiritistisessä liikkeessä ilmiöt eli tuo yhteys henkimaailman kanssa aina saadaan aikaan mediumin välityksellä. Mediumit eivät nyt suorastaan ole maagikoita. Maagikot ovat semmoisia, jotka hallitsevat kykyjään, mutta sitä eivät mediumit itse tietten tee. Siitä huolimatta tahtoisin lukea spiritistisen liikkeen magian alalle ja mediumit maagillisiksi henkilöiksi, koska heidän kykynsä sittenkin ovat ennen hankituita ja koska he

siinä määrin kuitenkin hallitsevat kykyjään, niinkuin ennen oli puhetta, että he voivat niin sanoakseni avata yhteytensä henkimaailman kanssa lankeamalla loveen tai asettumalla transsiin. Siinä määrin, kun he hallitsevat itseään, ovat he maagillisia henkilöitä.